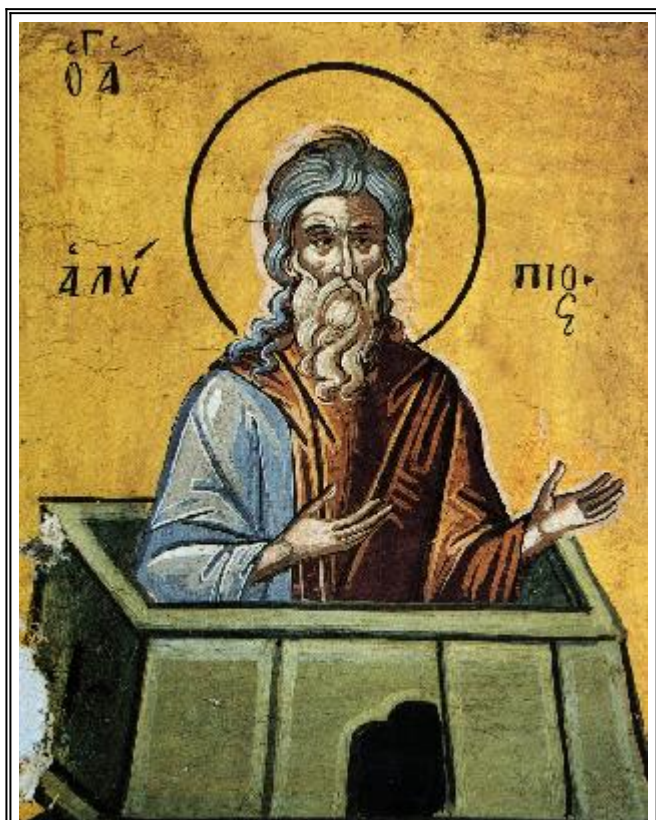

26.11.2011 г. / 08:37:27

Вяра

09.12 по еретическия, †26 ноември по православния календар - Свети Стилиан детепазител. Св. преподобни Алипий Стълпник. Св. преподобни Яков Отшелник. Освещаване на храма на великомъченик Георги в Киев

Житие на преподобния наш отец Алипий Стълпник (640 г.)

Св. преподобни Алипий. Фреска от Атон (м-р Дионисиат). 1547 г.

Христовият раб Алипий бил родом от Пафлагонския град Адрианопол. Господ го избрал за Свой служител още преди раждането му. През една нощ, малко преди да роди сина си, майка му имала следното видение. Сторило се, че държи на ръцете си едно агне, което било много красиво, с две запалени свещи на рогата си. А когато настъпило времето да се роди

Алипий, стаята се изпълнила с Божествено сияние: това било предзнаменование на сиянието на бъдещия праведен живот на Алипий, тъй като му било определено да стане светилник за света. След раждането на Алипий майка му заспала и в съня си отново имала видение: всички жители на града се стекли в стаята и заобиколили младенца, пеейки псалми и свещени песнопения. Майката запазила тези видения, като ги скътала в сърцето си и размишлявала за бъдещата съдба на своя син.

След известно време се поминал мъжът и като не желаела да се омъжи повторно, тя започнала да прекарва времето на вдовството си в пост и молитва, угаждайки на Бога с чистотата на живота си, като заедно със сина си възложила цялото си упование на истинския Отец на сирачетата и вдовиците.

Като откърмила сина си и като го посветила в служба на Бога, тя, както в древността Ана, майката на Самуил, го отвела в Божия храм и го поверила на Адрианополския епископ, блажения Теодор. Като познал духом Божиата благодат, почиваща върху детето, епископът силно го обикнал и започнал да го обучава в Божественото Писание. Когато пораснал, Алипий надминал връстниците си по мъдрост и по разум; а с доброто си поведение и с добродетелите си спечелил любовта на Бога и на хората. Душата му била пълна със страх Божий, смирение и кротост; а в мъдростта си той проявявал като че мъдрост на старец, защото "мъдростта е седина за людетe, и безпорочният живот - възраст на старостта". Заради тези добродетели той бил назначен за църковен иконом, а след това бил ръкоположен за дякон и в този сан извършвал своята непорочна служба на Бога. След известно време Алипий възжелал уединен живот, за да може сам в безмълвие по-усърдно да служи на Бога и да се наслаждава на непрестанно Богомислие. Той открил това желание на сърцето си на своята праведна майка, която, подобно на Анна пророчица, не се отделяла от църквата, и в

пост и молитва денем и нощем извършвала своята служба на Бога. Тя отдавна вече била раздала своето имущество на бедните и сгодена за Христа, била поставена за дякониса.

- Искам да отида на изток - казал той, - защото съм чувал, че там, в пустините, живеят в безмълвие много свети отци; ще се поселя при тях и като гледам богоугодното им житие, ще се постарая, с Божията помощ, да подражавам на добродетелния им живот. А ти, майко моя, се моли за мен, та Господ да насочи пътя ми според Неговата свята воля и да му бъде угодно моето начинание.

Без да се огорчава ни най-малко от раздялата със сина си, майка му повдигнала ръцете си към небето и след усърдна молитва към Бога го благословила и го пуснала с мир. Без да казва на никого, освен на майка си, свети Алипий напуснал родния Адрианопол и пламтейки от божествено желание, се устремил по пътя, като кошута към воден поток. Вестта за заминаването му силно опечалила епископ Теодор, клира и миряните, лишили се в негово лице от добър съгражданин, който украсявал Божията Църква с примера на своя добродетелен и ангелски живот и донасял голяма полза на мнозина от верните чеда. Епископът веднага разпратил навсякъде свои слуги, за да издирят светеца; след немного време те го намерили в Евхаит в деня на празнуването на паметта на свети мъченик Теодор. Едва след много труд, прибегвайки ту към молби, ту към заплахи, им се удало да го върнат обратно в отечеството му; защото не било угодно на Бога Пафлагония да се лиши от такъв светилник, чрез който мнозина трябвало да бъдат призовани от греховната тъмнина към светлината на богоугодния живот.

Като се върнал у дома си, свети Алипий силно скърбял за неуспешното пътешествие и за неизпълненото желание. Но Бог на всяка утеха утешил и неговата печал с божествено

явление. Някакъв дивен мъж, или по-добре да кажем - ангел Божий, му се явил във видение и рекъл:

- Алипий, не скърби за връщането си от желания път, но твърдо знай, че е свято всяко място, което обичащият Бога човек избира за благочестив и богоугоден живот.

Утешен от това видение, Алипий престанал да скърби и продължил монашеския си живот, подвизавайки се прилежно и служейки на Бога. Но желанието да се уедини на някое пустинно място не го напускало. Затова той много пъти излизал от дома си и обикалял околните планини, поля и гори, и търсел удобно за богомислие място. Като се изкачил веднъж на планината, разположена на юг от града, той намерил там високо и живописно място, отдалечено от градския шум и суета. То му харесало и той си изкопал тук кладенец. При това той изкарал вода от земята не толкова, работейки с лопата, колкото с усърдна молитва към Бога. Като завършил този труд, свети Алипий отишъл при епископа, като го помолил да му разреши да се посели там и да построи църква. Макар че не му забранил да изпълни това желание, епископът тайно изпратил слуги да затрупат извора с големи камъни и да го засипят с пръст. Той не искал блаженият да се посели на това място, тъй като планината била много висока и почти непристъпна за всеки, който би пожелал да посети светеца, и при това се намирала далеч от града; епископът желаел Алипий да се посели по-близо до града и на по-удобно място. Като намерил кладенеца си засипан, блаженият напуснал тази планина и започнал да си търси друго място в околностите на града.

Пред самия град имало пустиня, в която в древни времена езичниците елини погребвали покойниците си. Пустинята била населена от легиони нечисти духове; следствие на това всички се бояли от това място и никой не можел да мине през него поради ужасите, причинявани от бесовете. Като

забелязал, че всички избягват тази пустиня, блаженият Алипий се поселил там в един от гробовете. Над гроба имало каменен стълб, а на стълба - идол. Като разбил идола като глинен съд, преподобният издигнал на мястото му честен кръст. По такъв начин, без ни най-малко да се бои от бесовските ужаси и нападения, той започнал да живее там, прогонвайки далеч от себе си бесовските полкове с оръжието на кръста и със стрелите на молитвите си. Веднъж по време на сън двама честни мъже, облечени в свещенически одежди, се явили във видение пред свети Алипий и му казали:

- Защо така дълго ни застави да те чакаме тук, човече Божий? Ако ти си този Алипий, комуто е определено от Бога да освети това място и да умножи Божието славословие на него, тогава незабавно пристъпи към делото, което ти подобава да извършиш.

Като се събудил, преподобният се удивил на думите на мъжете, като недоумявал кои са те и какво трябва да извърши на това място, за да умножи славословието на Бога. Скоро след това на Адрианополския епископ Теодор му се наложило да отпътува при царя по някаква работа и свети Алипий трябвало да го съпровожда в качеството на клирик. Против желанието си и единствено подчинявайки се на волята на епископа, той се отправил на път и го придружил до Халкидон, където епископът възнамерявал да се качи на кораб, за да отплава към Цариград.

Междувременно Алипий влязъл в една църква, която се намирала на брега на морето, и като се помолил в нея, задрямал. И ето, явила му се във видение прекрасна като слънце девица и казала:

- Алипий, стани по-бързо!

Изумен от красотата, Алипий я попитал:

- Коя си ти, госпожо, и защо ми нареждаш да стана по-бързо?

- Аз съм Евфимия, Христова рабиня и мъченица - отговорила тя. - Стани и ако искаш, да отидем в отечеството ти! По воля Божия аз ще ти бъда спътница и помощница.

След като светата мъченица произнесла тези думи, Алипий се събудил и не видял никого пред себе си, но сърцето му било пълно с духовна радост. Той разбрал, че Бог иска връщането му към безмълвие. Затова, като оставил епископа, той се върнал в отечеството си, съпровождан от невидимата помощ и молитвите на светата великомъченица Евфимия, чиито чуден образ и сладката беседа той през цялото време пазел в сърцето си и се радвал духом.

Като дошъл в Адрианопол, в своята безмълвна пустиня, той намислил да построи на това място църква, носеща името на света Евфимия. Той нямал нужните за това средства, защото, като раздал целия си имот и като последвал обеднелия заради нас Господ, той, като беден, нямал нито злато, нито сребро, нито дори и мед в пояса си. Тогава помолил познатите си съграждани и съседи да му помогнат. Като узнали за желанието му, те с усърдие му донесли всичко нужно и в близко време между езическите гробове била съградена църква, носеща името на света мъченица Евфимия. Когато основите били изкопани, двамата гореспоменати мъже в иерейски одежди отново се явили насън на свети Алипий. Единият от тях държал в ръката си кадилница и кадял основите, показвайки с това каква велика църква ще има тук, а другият пеел:

- Осанна на това място!

Не е известно кои са били тези мъже, но след време там били намерени нетленни и благоуханни мощи на тези двама мъже, които два пъти се явили във видение на свети Алипий.

По негова заповед тези свети мощи били положени в съградената от него църква.

Още преди освещаването на църквата бесовските легиони, като видели, че със старанието на свети Алипий сред техните жилища се издига селение на светиите и там, където по-рано те причинявали страх и ужас във всички, започва да се проявява Божията благодат, със силни крясъци и вопли се устремили срещу новосъздадената църква и срещу килията на светеца, желаейки да разрушат сградата до самите ѝ основи, и като уплашат светия мъж, да го изгонят оттам. В яростта си бесовете викали с различни гласове - като раздразнени зверове или като разгневени бойци; но Христовият воин застанал на молитва, въоръжил се с нея, като с непобедимо оръжие, веднага победил призрачната бесовска сила, така че бесовете избягали с позор, като прах, отнесен от вятъра.

Когато църквата била осветена, към нея започнал да се стича народ от града, за да славослови Бога и да слуша душеполезните поучения на светеца. Тогава Алипий, като се въоръжил още по-силно против врага, се покачил на стълба, подобно на свети Симеон, първия стълпник, и застанал като страж, съзирайки отдалеч настъпващите бесовски пълчища и борейки се мъжествено с тях денем и нощем. А бесовете, макар че винаги били побеждавани от него, не прекратявали безсрамните си нападения срещу светеца.

През една нощ злите духове започнали да хвърлят камъни по свети Алипий, причинявайки му тежки наранявания. Понасяйки ударите от камъните, светецът казал на бесовете:

- Какво искате от мен, човеконенавистни и гибелни бесове? Напразно се възмущавате и въставате злобно срещу Божиите раби. Камъните, с които ме замеряте, в деня на второто пришествие ще свидетелстват пред Христа за вашата безсрамна дързост и злоба. Знайте, че смятам за нищо това,

което правите, и го считам за детска игра. Ето, свалям леките дъски, които ми служат за покрив над главата, за да приемам с по-голямо удобство ударите и да претърпя за моя Господ това, което е претърпял свети първомъченик Стефан. Вие го убихте с ръцете на иудеите, с които и ще наследите огнената геена.

Като чули тези думи и като разбрали, че непобедимият страдалец е готов да претърпи всичко за Бога, бесовете се разбягали на всички страни. Това чули през същата нощ и няколко минувачи, които видели и бесове, бягащи оттам в най-различен вид, силно ридаещи и викащи:

- Алипий ни изгони от нашето жилище! Къде ще ходим сега? За нас никъде няма място!

А преподобният снел от стълба лекия навес, който бил над главата му и стоял, имайки небето за свой единствен покров, мъжествено понасяйки студ и зной, дъжд и град, сняг и мраз. И той бил такъв доброволен мъченик не за кратко време, а за 53 години, страдайки на своя стълб, все едно, че бил прикован към кръст. И през това време при него се стичали множество хора, мъже и жени, юноши и старци, за да послушат полезните му поучения и да получат изцеление от недъзите си. Поради това, че мнозина от тях се поселили тук при него, светецът наредил да се устроят два манастира, мъжки и женски, единият - от едната страна на стълба, другият - от другата. А самият той стоял на стълба, по средата, просвещавайки двата манастира с учението си и с примера на ангелския си живот и защитавайки ги с молитвите си. Свети Алипий им дал закони и устава за монашеско житие, като им наредил старателно да се пазят от бесовските козни, при това специално на жените заповядал никога да не се показват пред очите на мъжете.

В женския манастир живеела майката на блажения Алипий със своята дъщеря и негова сестра, Мария, и с други знатни адрианополски жени, и между тях, Евфимия и Евула, които

оставили целия си имот, децата, роднините и приятелите, и цялата суета и сладост на този свят, за да се облекат в ангелския образ, а с живота си да се уподобят на ангелите.

Майката на преподобния била дякониса и макар че живеела по монашески, не искала да приеме пострижение.

- Едно и също е дали ще бъде дякониса, или монахиня - казвала тя.

Синът нееднократно я молел да се облече в монашески одежди, но тя не го слушала, докато не получила указание за това в нощно видение. Тогава сама започнала да моли сина си да я постриже в монашество. Явили се богати палати, от вътрешността на които се чувало сладкогласно пение, славещо Бога. Когато тя пожелала да влезе там, някакъв славен и светоносен мъж, стоящ пред входа на палата, преградил пътя и казал:

- Ти не може да влезеш, защото тук ликуват рабините Господни, които са Му послужили в монашески чин. А на теб няма монашески одежди, затова и не можеш да влезеш тук и да вземеш участие в радостта им.

Тези думи силно засрамили майката на свети Алипий и щом се събудила, тя започнала да моли сина си да я пострижат в монашески чин. След пострижението тя удвоила подвизите си, като към предишните си трудове прибавяла нови трудове.

Като проживяла още много години в монашество, тя отишла при Господа, след като Му благоугодила на земята. А синът, преподобният Алипий, бил така угоден Богу, че още през живота си бил осияван от небесна светлина: няколко пъти над главата му се явявал огнен стълб, който достигал до облаците и озарявал цялото място около него. Това явление се случвало често, понякога денем, понякога нощем, повечето пъти нощем

и когато имало гръмотевици и мълнии.

Мнозина от свято живеещите вярващи се сподобявали да видят това. Други, на които им се случвало да наблюдават светлината отдалеч, мислели, че стълбът на светеца гори с истински веществен огън. А достойните можели ясно да гледат това неизказано знамение на небесната слава. Така Бог прославил Своя угодник.

И много чудеса извършил светецът с благодатта Христова, изцерявал болни, изгонвал бесове от хора, предричал бъдещето. Четиринадесет години преди кончината му нозете му били поразени от люта болест, така че през цялото това време той не можел да стои и до самото си преставяне лежал на едната си страна. Когато учениците на светеца искали да го обърнат на другата страна, той не им позволявал, но като втори Иов търпял всичко, благодарейки на Бога, при Когото и отишъл с радост. И след преставянето му от светите му мощи се подавали много изцеления на болните за слава на Христа, нашия Бог, прославян с Отца и Светия Дух във вековете. Амин.

Тропарь преподобному Алипию Столпнику

глас 1

Терпéния столп был еси́,/ ревновáвый пра́отцем, преподо́бне,/ Иóву во страстéх, Ио́сифу во искушéниях,/ и Безплóтных жítельству сый в телесí,/ Али́пие óтче наш,// моли́ Христа́ Бо́га спаст́ся душáм нáшим.

Ин тропарь преподобному Алипию Столпнику

глас 4

Стра́шен и непристúпен показáлся еси́ бесóм во́истину,/ уязвля́я сих рáною свящéнных тво́их моли́тв/ и далéче отгоня́я

ополчѣния страстнѣя постомъ/ и колебѣющимся был еси,
всеблаженне, непреклонное утверждение,/ Алипие
преподобне,/ моли Христа Бога// спастися душам нашим.

Кондак преподобному Алипию Столпнику

глас 8

Яко добродетелей вину и постников удобрение,/ Церковь
славит тя днесь и воспевает, Алипие:/ молитвами твоими
подаждь/ чтущим любовь доблести твоя и борения/ лютых
прегрешений избавление, // яко тезоименитый.

*(Като причина за добродетели и одобрение на постниците
днес те слави и възпява Църквата, Алипие. Подай с
молитвите си на почитащите с любов твоята доблест и
борба, избавление от зли прегрешения.)*

В памет на преподобни Иаков Отшелник (457 г.)

Преподобният наш отец Иаков се подвизавал в планината,
без да има нито постеля, нито килия, нито покривало, за да се
защити от лошото време. Когато той се оттеглил от всички, го
постигнала тежка болест на коремните органи. А когато някой
идвал при него, той, въпреки силната болка, излизал и
поучавал дошлите на благочестие. Носел железни вериги, а
върху тях - власеница. За храна му служела варена леща, която
вкусвал вечер.

С тези трудове и страдания той получил такъв дар от
Божествената благодат, че можел да възкресява умрели.
Веднъж при него дошъл бащата на едно умряло момче и
ридаейки, започнал да говори на светеца:

- Зная, рабе Божий, че за теб всичко е възможно, стига само да пожелаеш да се помолиш.

Като видял сълзите на бащата, свети Иаков преклонил колене и като призовал Бога, възкресил момчето, и го предал на баща му. И много други дивни чудеса извършил преподобният.

Свети Иаков претърпял много изкушения от бесовете и ги прогонвал само с молитва. Два пъти седмично един човек носел отдалеч вода на светеца. Дяволът, мислейки да умори светеца с жажда, се преобразявал в неговия образ и започнал да пресреща човека с водата на пътя, вземал водата от него и заставял да се връща обратно. Обаче на този човек му се удало веднъж да донесе вода на светия старец тайно от зложелателя. Светецът, като видял човека и донесената вода, казал:

- Защо, чедо, от дълго време не си ми носил вода, поради което ми се наложи много да страдам от жажда?

- Отче - отговорил той, - винаги в определения ден и час ти носех вода. Но докато вървах по пътя, ме пресрещаше някой и не ме пускаше да дойда до това място.

- Отсега нататък - казал светецът, - ако някой те срещне и ти забранява да вървиш по-нататък, ти не му давай съда, докато не дойдеш тук.

Като се подвизавал така, той станал велик чудотворец и отишъл с радост при Господа.

Освещаването на храма на великомъченик Георги в Киев (1051-1054)

Блаженият и приснопамятен княз на руската земя Ярослав, син на равноапостолния княз Владимир, пожелал да съгради храм в чест на великомъченик Георги, сиреч в чест на своя Ангел, тъй като Ярослав при светото си кръщение получил името Георгий. Той избрал мястото на този храм да бъде недалеч от Софийския събор, на запад от него, по посока към златните врати.

Когато започнали да строят храма, работниците били малко.

Като видял това, Ярослав повикал тиуна и го попитал:

- Защо са малко работниците при Божия храм?

Тиунът отговорил:

- Тъй като работата е властелинска (сиреч, храмът се строи със собствени средства на княза), хората се боят да не би да бъдат лишени от заплата за труда си. Тогава царят заповядал да превозят с коли съкровищата му, да ги оставят под сводовете на златните врати и да обявят на пазара пред хората, че всеки може да получи от княза по ногата на ден за работата си на строежа. И се явили множество работници, работата тръгнала по-успешно и скоро храмът бил завършен.

Освещаването му било извършено от митрополит Иларион на 26 ноември 1051 г. Князът заповядал денят на освещаването ежегодно да се празнува в цяла Русия в чест на свети великомъченик Георги.

Тропарь великомученику Георгию, ради освящения храма его

глас 4

Днесь блажѣт ты мѣра концы, / Божественных чудес
исполншеся, / и земля радуется, напившиися кровѣ твоеѣ. /
Христоименити же людие града Кіева / освященіем
Божественнаго храма твоего радостию возвеселишася, /
страстотерпче Георгіе, / сосуде избранный Святаго Духа,
угодниче Христов. / Егѣже моли / с верою и мольбою
приходящим во святый твой храм / дати очищение грехов, //
умирити мир и спасти души наша.

Кондак великомученику Георгию, ради освящения храма его

глас 2

Божественнаго и венценоснаго великомученика Христова
Георгія, / на враги победу вземшаго одоления, / сошедшеся
верою во освященный храм, восхвалим, / егѣже благоволи Бог
создати во имя его, // Един во святых почиваяй.

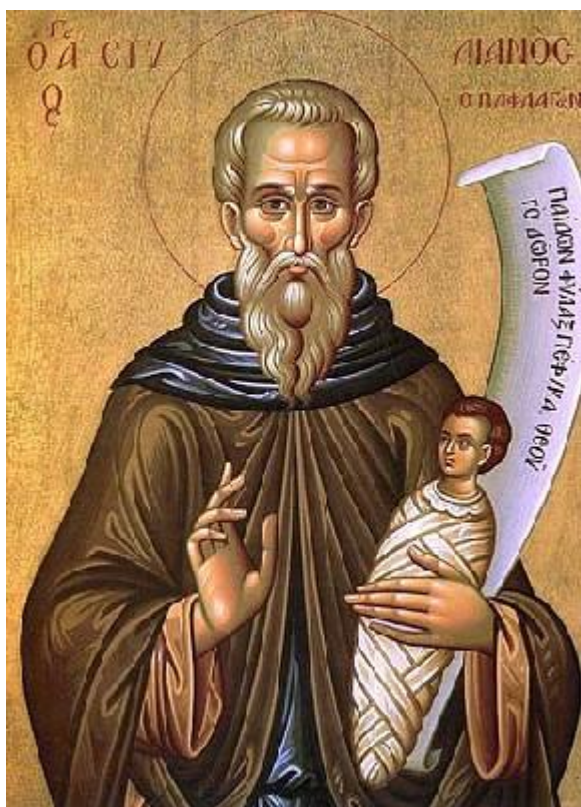
Молитва первая великомученику Георгию Победоносцу

Святый, славный и всехвальный великомучениче Георгіе!
Собранныи в храме твоём и пред иконою твоею святою
поклоняющися людие, молим тя, известный желания нашего
ходатаю, моли с нами и о нас умоляемаго от своего
благоутробия Бога, да милостивно услышит нас, просящих Его
благостыню, и не оставит вся наша ко спасению и житию
нуждная прошения, и дарует стране нашей победу на
сопротивныя; и паки, припадающе, молим тя, святый
победоносче: укрепи данною тебе благодатию во бранех
православное воинство, разруши силы востающих врагов, да

постыдѣтѣся и посрѣмятѣся, и дерзость их да сокрушѣтѣся, и да увѣдят, яко мы имѣем Божественную помощь, и всем, в скорби и обстоянии сущим, многомощное яви свое заступление. Умоли Господа Бога, всея твари Создателя, избавити нас от вечнаго мучения, да прославляем Отца, и Сына, и Святаго Духа и твое исповедуем предстательство ныне, и присно, и во веки веков. Аминь.

ЧЕТИ-МИНУТЕ НА СВ. ДИМИТРИЙ РОСТОВСКИ

Св. преподобни Стилиян Пафлагонийски Детепазител (V-VI в.)

Св. Стилиан е роден и живял в периода между 400 и 500 г. сл. Р. Хр. в Пафлагония, която се простирала покрай южния бряг на Черно море в Мала Азия.

Благословен още от майчината си утроба, той растял, възпълвайки се с Дух Свети. Макар и дете, в него вече се проявявали изключителните дарове на свят живот. Той не оставял своенравията да омърсят ни духа, ни душата му - бил чист, пречист.

Така растял без земни страсти и без да остави користолюбието и любовта към земните богатства да го завладеят и подчинят на развалата и тлението.

Със силата на благодатта Божия той успял да се пребори с

всички уловки на временния земен живот и виждайки живота през чистата Божия премъдрост, решил да последва стремлението на своята душа. А тя, неговата душа, го зовяла към борби нравствени и извисени. Зовяла го към упражняването на добродетелта, като му сочала тежкия и трудно проходим път към живота вечен и блажен.

Чистото му сърце се отзовало на този зов на душата и в първом тъй постъпил: всичко в наследство, що той притежавал, продал и раздал на църковни хора сиромаси. И когато се освободил напълно от бащиното си имане, изпълнен с облекчение и радост, си казал: "Е, магнах острия бодил, дето ме беше приковал към желанията на смъртното ми тяло. А сега ме чака пътят към живота в истината".

Така, след като се освободил от земното си имане, св. Стилиан потеглил към съкровището небесно. Отишъл в недалечен манастир и се облякъл там в монашеска схима. От тоз момент нататък никаква земна мисъл, никакъв помисъл за нещо материално не можели вече да го отдалечат от вярата и молитвата. Стараел се само да се хареса на Господа, да разхубави душата си и да си спечели така обиталище на небесата. Не оставил в себе си никакво желание, което да противоречи на Божията воля.

Оттук нататък аскетическият му живот за мнозина бил неописуем. Чистотата му блестяла, постът му бил най-строг, бденията - чудни, смирението - светоносно. В борба срещу трите врагове човешки - плътския, светския и дявола, той трите монашески добродетели - нестежание, душевна чистота и послушание, до съвършенство овладял.

Пустинният живот претворил св. Стилиан в светла звезда на аскетизма. Той станал образец за подражание в добродетелта на млади и на стари.

Но пътят на аскезата никога не свършва и решил св. Стилиан да се отдалечи и да се отдаде на още по-строг живот, на отшелничество. Простил се с братята от манастира и поел навътре към пустинята, в необитаваните от никого места. Там се заселил в една пещера и заживял живот небесен. Във всичко виждал Бога и всичко в себе си свършено на Трите Божии Лица отдал. Хранел се с диви треви, а когато те свършвали, Сам Бог се погрижвал за Своя преподобен. И както някога на св. пророк Илия, на св. Марк Философа Атинянин и на др., Той му изпращал храна чрез ангели небесни.

Така много години св. Стилиан преживял в отшелничество. Десетилетия наред се борел и с дявола, и със себе си, за да стигне до светостта, според както Бог е повелил: "Бъдете свършени, както е свършен и Небесният ваш Отец" (Мат. 5:48).

Но дошло време, когато Бог пожелал да въздигне Своя преподобен в образец на аскетичен живот, да го изяви като стълб на въздържанието и да блесне този Негов светилник по целия свят. Разчула се славата му надлъж и нашир. Заприиждали хора при св. Стилиан отблизо и далеч, за да се утешат при него душевно и телесно. Мнозина, привлечени от светостта на личността му, отхвърляли от себе си лошите си навици, покаявали се и се възраждали за нов живот. Покъртителни от умиление били проявите на християните там, в пустинята, в постницата на преподобния. Знаел той да утешава страдащите души, защото не забравял, че за да спечели една душа Царството Небесно, тя трябва да се оприличи на душичката на малките дечица, по думите на Господа: "Ако се не обърнете и не станете като деца, няма да влезете в царството небесно" (Мат. 18:3).

А що се отнася до самите деца той знаел още, че те имат ангелски души. Колкото и плесници да им зашлевява баща им,

те пак се връщат при него. Приятелчето да ги удари, те пак ще го потърсят, без да таят и най-малка злоба. Затова и св. Стилиан много желяел да помага именно на децата, силно желяел да бъде техен пазител. И за да може да осъществи това свое чисто желяние, Премъдрият Отец го обдарил с дара на чудотворна сила за лекуване на болни деца.

Майки от близо и от далеч, нарамили своите сакати или болни дечица, прииждали при светеца, пълни с вяра, зче ще намерят лек за своята болка. По цели дни те пътували из пустинните местности, за да стигнат до пещерата на прославения от Бога свети Стилиан. И когато го срещнели, падали в краката на стареца-аскет, прославяли Бога, че ги е удостоил да го срещнат, и го молели да излекува децата им. Св. Стилиан, пълен с добросърдечие и състрадание, поемал болните младенци в ръцете си и със сълзи на очи започвал да моли Бога да ги излекува. Небесният Владика чувал всеотдайната молитва и светецът тогава извършвал чудото - децата оздравявали.

Най-различни болестни страдания при децата се стопявали мигом, като че никога да не са били преди това. Пред молитвата му и Божията сила нищо не можело да устои. Майките плачели от радост, целували с благодарност ръката на светия старец и прославяли Бога. И той, милият, непрестанно славел святото Божие Име и Му благодарял за чудесата, които го удостоявал да извърши. После, пълен с нежност, поглеждал невинните създания и мила усмивка, усмивка ангелска, цъфвала по старческото му лице.

Така Бог прославил името на преподобния Стилиан, който посветил живота си на Славата Божия. Но не само децата лекувал старецът. Името му на чудотворец още се прославило и с това, че с молитвата му неплодните раждали. По неговата молитва бездетните жени придобивали прекрасни и здрави

деца. Много християни и след успението на стареца в Господа, продължавали да прибягват към него. Те го зовяли по име и след като в оброк изобразявали лика му на икона, придобивали деца.

Междувременно монаси и аскети от всички манастири посещавали стареца, за да се обрадват с него в Господа и да се насладят на светостта му. Те търсили и неговите съвети за това как да се справят с изкушенията и как да установят мира в общежитийния си (киновиен) живот. Всички го почитали като свята аскетична фигура. Личността му била изпълнена със смиреномъдрие и от нея струяла светлината на небесната красота.

Св. Стилиан неуморно с ангелска нежност поучавал, наставлявал, изпълвал сърцата и укрепвал разколебаната вяра. Той чрез съветите си отдалеч умирявал манастирите, които изпитвали вътрешно неразбирателство.

Така живял и така прославял Името Божие св. Стилиан и сам бил прославен от Небесния Отец. Когато достигнал дълбока старост, Бог изпратил Своите ангели да приберат святата му душа, за да си отпочине от дълговременните трудове, лишения и суровост на аскетичния живот. Само че къде бил погребан, никой не знае, нито пък някакви други сведения за земния му живот са останали. Останало е обаче неговото име. Почитано и уважавано от цялото православно християнство. Прибягват Православните в нужда към него и най-вече за своите болни деца. Величествени храмове се издигат и се посвещават на светеца. И неговите чудеса не спират и той все тъй продължава да бъде защитник верен на децата, мощен в молитва пред Бога светец Детезащител.

Казват дори, че и името му произхожда от глагола "стилоно", което в превод от гръцки означава "укрепва" или "укрепващ здравето на децата". И като детезащител Св. Стилиан се

изобразява, държащ в прегръдката си младенец. Паметта му Православната църква чества на 26 ноември.

И накрая нека знаем, че св. Стилиан помага не само на физически болните деца, но и на страдащите душевно и духовно деца и младежи. Защото и децата, и младежите страдат от прегрешения и страсти и могат да бъдат неуправляеми, нервни и "опаки". Под въздействието на лукавия и на зли човеци те могат станат дори неузнаваеми за домашните си и да поемат по лоши пътеки. Нека и в такива случаи родителите да прибегват към св. Стилиан, защото той е готов да помогне, стига само и молещият го да изпълнява честно своите задължения. Ала и извън частните тези обстоятелства, личността на св. Стилиан ни призовава към дела на благочестието, смирението, правдата, милостинята. Призовава ни най-сетне и към горещата вяра, с която ще срещнем Бога "лице в лице" в деня последен. Към дела по волята Божия, за да бъде взета и нашата душа от ангели небесни и поведена към блаженството на небесата. Амин.

Тропарь преподобному Стилиану Пафлагонскому

глас 3

Стóлп воодушевленный воздержания, стóлп неколебимый Цérкве, Стилиáne, содéлался еси́, блажéнне. Гóсподу от юности ввэрился еси́, обитáлище Дúха явiлся еси́, óтче преподóбне, Христá Бóга моли́ даровáти нáм вéлию мiлость.

Кондак преподобному Стилиану Пафлагонскому

глас 4

От утрóбы мáтерния освятiвшийся, я́ко Божéственный Самуи́л, богонóсне, подви́жнически Христá Бóга прослáвил еси́. Тёмже исцелéний показáлся еси́ клáдязь и предстáтель божéственный отроко́в и младéнцев, Христóс бо ты́ свéтло

сла́вит, Егóже измла́да, Стилиа́не, просла́вил еси́.

Молитва преподобному Стилиану Пафлагонскому

О, священная главо́, преподо́бне о́тче Стилиа́не! По́двигом до́брым подвиза́вся на земли́, на небесе́х восприя́л еси́ вене́ц пра́вды от Христа́ Бо́га на́шего. Те́мже на тво́й святы́й о́браз взира́юще, о пресла́внем сконча́нии жи́тельства твоего́ ра́дуемся и чтим святу́ю па́мять твою́. Почита́юще же твоё ве́лие дерзнове́ние пред Го́сподем, со смире́нием мо́лим тя́, преподо́бне о́тче: воззри́ у́бо благосе́рдым о́ком любве́ твоея́ на нас, недосто́йных рабо́в твои́х, и потщи́ся богоприя́тным твои́м ходата́йством испроси́ти у Царя́ ца́рствующих и Го́спода господа́ствующих, да проба́вит вели́кия и богаты́я ми́лости Своя́ на нас, грешных, да пода́ст нам дүх пра́выя ве́ры, дүх любве́, ми́ра и ра́дости о Ду́се Святе, да изба́вит ны́ от всяких бе́д и напа́стей, да ниспо́слет вся́ полезная́ ко спасе́нию ду́ш на́ших. Ей, свя́тче Бо́жий, не посра́ми́ упова́ния на́шего, е́же на тя́ по Бо́зе и Богоро́дице возлага́ем, но бу́ди нам помо́щник и покрови́тель во спасе́ние, да сподо́бимся сконча́ти жити́е на́ше в пока́нии и воспри́йдем ве́чная́ благая́ во Ца́рствии Христа́ Бо́га на́шего, и просла́вим человеколю́бие Отца́ и Сы́на и Свята́го Ду́ха, и твоё свято́е заступле́ние, ны́не и при́сно и во ве́ки веко́в. Ами́нь.

† **ВИЖТЕ ОЩЕ**

Против ереста на новостилието

Икуменизъм в развитие - след като Б"ПЦ" напусна ССЦ

Отстъплението от вярата наречено "нов стил"

ЗА СЪКРАЩАВАНЕТО НА ЛИТУРГИИТЕ, ТАЙНСТВОТА И ТРЕБИТЕ В НОВОСТИЛНАТА ЦЪРКВА

ЗА ПРЕМАХВАНЕТО НА ОГЛАШЕНИЕТО

ЗАЩО БОГ НИ ИЗОСТАВИ

За Петровият пост и въпросите, които поражда

ЗА КОРЕНА НА ЗЛОТО, ЗА НАЧАЛОТО НА
ОТСТЪПЛЕНИЕТО НА РОДНАТА НИ „ЦЪРКВА“, ЗА
БЪЛГАРСКАТА СХИЗМА

Театърът на антихриста

ИСТИНАТА ЗА НАШИЯ НАРОД

Християнството на българите и техните владетели

ИДЕЯТА "ПРАВОСЛАВНИ БУДИТЕЛИ"

Православна ли е демокрацията

Народе, народе...

Защо се премахва вероучението

За старостилния икуменизъм

КОЙ СТОИ ЗАД ОТСТЪПЛЕНИЕТО

ДИСЕКЦИЯ НА ЧОВЕКООМРАЗАТА

ПАСТИРСКО ОКРЪЖНО ПОСЛАНИЕ ПРОТИВ
МАСОНСТВОТО

Против юдомасонството

Изповедание на вярата

КЪДЕ СЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО